

подовження тенденцій щодо приросту кількості «інструментальних» венчурних фондів, функціональним призначенням яких є інвестування в галузі, що лідирують за темпами зростання, та оптимізація фінансових потоків. Стратегічною лінією політики формування ефективної варіації інституту венчурних інвестицій в Україні має стати стабілізація інституційного середовища і скорочення рівня ризику економічних агентів — посередників, донорів і акцепторів венчурних інвестицій. За мету державної політики доцільно прийняти становлення інституційного середовища, що має відповідати ефективній моделі інституту венчурних інвестицій і спроможне забезпечити переливання масиву ресурсів чинних венчурних фондів до інноваційної економіки.

Література

1. Венчурные прокуроры // Инвестгазета. — №3 от 22–28.01.2007.
2. Лямец С. ИСИ 2006: оптимизация налогообложения в масштабах страны [Электронный ресурс] . — Режим доступа: // <http://ekonomika.com.ua/finance/article/98204.html>.
3. Авдашева С., Шаститко А. Соотношение промышленной и конкурентной политики / С. Авдашева, А. Шаститко // Бюллетень БЭА. — 2003. — № 39 (май).
4. Ілляшенко С. М. Формування ринку екологічних інновацій: економічні основи управління. Монографія / С. М. Ілляшенко, О. В. Прокopenko — Суми: ВТД «Університетська книга», 2002. — 250 с.
5. Горилей О. Особенности и закономерности работы венчурного капитала в Украине [Электронный ресурс] . — Режим доступа: <http://www.companion.ua/Articles/Content/?Id=5582&Callback=46>.
6. Инновационный тип развития экономики: Учебник. Изд. 2-е, доп. и перераб. / Под общ. ред. А.И. Фоломьева. — М.: Изд-во РАГС, 2008. — 172 с.

УДК 330:0.05.332.4

Віталій ЧУДАК*

ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ КОНКУРЕНТНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Анотація. Важливість інформаційного забезпечення обґрунтована зростанням ролі інформації як фактору виробництва, який представ-

* **ЧУДАК Віталій Віталійович** — аспірант кафедри економічної теорії та конкурентної політики Київського національного торговельно-економічного університету, м. Київ, Україна, v.v.chudak@gmail.com

ляє собою сукупність інформаційних джерел і способів їх організації, необхідних і достатніх для реалізації аналітичних процедур, які відповідають меті та завданням дослідження.

Виокремлення інформаційного забезпечення як окремого інституційного фактору зумовлено тим, що: інформація стала самостійним ресурсом, який має специфічну цінність; інформація та інформаційний сектор набули статусу найпотужнішого джерела зростання результативності діяльності як цілої галузі, так і окремого підприємства; інформаційні технології створили нову якість взаємодії основних факторів виробництва; інтелектуально-інформаційні фактори стали основою створення доданої вартості, в той час як натурально-майнові та вартісні фактори відійшли в їх основу; інтелектуальні ресурси формують базу технологічного досвіду, знань і кваліфікації; зростає значення людського капіталу як бази технологічного досвіду, знань і кваліфікації; збільшується значення сфери інформаційно-комунікаційних технологій у створенні доданої вартості [3].

Результати дослідження. Розширення масштабів і підвищення ефективності ринкових інститутів, оптимізація структури ринку, раціоналізація мотивів економічної поведінки й очікувань ринкових суб'єктів суттєво збільшує роль інформаційного забезпечення реалізації конкурентної політики держави [4].

У широкому розумінні інформаційне забезпечення являє собою процес створення інформаційних умов функціонування системи, надання необхідних даних, включення в систему засобів пошуку, отримання, зберігання, накопичення, передачі, обробки інформації, організації банків даних [1].

Неповнота інформації — фундаментальна недосконалість ринку. Ця властивість включає в себе і характеризує такі ситуації, коли неможливо достовірно оцінити якість товарів і послуг, виконаних робіт, намірів контрагентів, їх можливостей, а також низку інших важливих особливостей і деталей. Монопольне володіння прерогативною інформацією дозволяє власникам використовувати її у своїх цілях, отримуючи переваги над контрагентами. Внаслідок цього спостерігається інформаційна асиметрія — ситуація, за якою одна з груп учасників ринку володіє необхідною інформацією, а інша група не володіє або володіє неповною мірою. Даний феномен характерний для багатьох сучасних ринків. Щодо інформаційного забезпечення реалізації конкурентної політики, ситуація, коли один, або небагато суб'єктів володіють інформацією, що є необхідною для прий-

яття ринкових рішень, а інші не мають доступу до реальних даних, таке становище призводить до переваги неформальних відносин над формальними нормами. Така ситуація не дозволяє приймати оптимальні рішення про трансакційні угоди. Інформаційне забезпечення покликане виконувати консультативно-дорадчу функцію на рівні прийняття державних рішень щодо реалізації конкурентної політики держави, сприяти розвитку конкуренції, також виступати запорукою зниження трансакційних витрат, що виникають в умовах обмеженої інформатизованості. Основні елементи інформаційного забезпечення реалізації конкурентної політики держави: інформація про нормативно-правове забезпечення; інформація про правову підтримку; інформація про захист прав власності; інформація про засоби державної підтримки; інформація про аналіз ринків, розвиток конкурентного середовища; інформація про консультативне забезпечення; інформація про інновації, нові технології, появу нових видів продукції; інформація про вимоги світових стандартів, стандартизація ДСТУ.

Система інформаційного забезпечення може бути структурована за наступними ознаками джерел інформації: офіційна державна статистика — про економічні, соціальні, демографічні процеси та явища, які дають можливість оцінити стан інституційного середовища реалізації конкурентної політики, вплив на нього окремих факторів; відомча статистика — про стан, розвиток і результати діяльності окремих міністерств, відомств, підприємств, які можуть обґрунтувати потреби ринку; вибіркові обстеження та опитування, панельні обстеження — для одержання відомостей, яких немає в офіційній і відомчій статистиці, вивчення думки споживачів; Інтернет.

Вивчення та аналіз статистичної інформації дає можливість оперативно та постійно інформувати про стан конкуренції на ринку, виявляти тенденції і перспективи розвитку конкуренції, накопчувати інформацію про характер розвитку конкурентних взаємовідносин.

Інститути інформаційного забезпечення реалізації конкурентної політики держави покликані виконувати нормотворчу, а також консультативно-дорадчу функцію на рівні прийняття державних рішень, виступати запорукою розвитку конкуренції та зниження трансакційних витрат, що виникають в умовах обмеженої інформатизованості [2]. Так, Антимонопольним комітетом України в 2013 р. було розроблено проект Закону України «Про внесення змін до статті 6 Закону України «Про захист економіч-

ної конкуренції» щодо пом'якшення відповідальності. Ним, зокрема, передбачається, що до особи, яка вчинила антиконкурентні узгоджені дії, але добровільно повідомила про це АМК України та надало інформацію, яка має суттєве значення для прийняття рішення у справі, застосовується пом'якшення відповідальності за вчинення антиконкурентних узгоджених дій, передбаченої ст. 52 Закону України «Про захист економічної конкуренції».

Інформаційне забезпечення реалізації конкурентної політики України має певні інституційні особливості: нестача інформаційних ресурсів; інформаційні потоки містять помилки та не спрямовані на обслуговування суб'єктів конкурентної політики, ґрунтуються переважно на застарілих паперових технологіях збору, систематизації, обробки та поширення інформації і не забезпечують необхідної оперативності; не налагоджені контакти і не забезпечений обмін інформацією з міжнародними та національними центрами наукової, інформаційної і ділової активності в тому обсязі, якого потребують процеси структурних перетворень.

Інформаційне забезпечення реалізації конкурентної політики впливає на рівень ефективності взаємодії інститутів держави з громадськістю, зокрема інститутами громадянського суспільства, формування проконкурентної свідомості у суспільстві, забезпечення принципів відкритості та прозорості. Інститути інформаційного забезпечення покликані виконувати консультативно-дорадчу функцію на рівні прийняття державних рішень щодо розвитку ринку, виступати запорукою зниження трансакційних витрат, що виникають в умовах обмеженої інформатизованості.

Література

1. *Борисенко З.М.* Основи конкурентної політики: Підручник / З. М. Борисенко. — К. : Таксон, 2004. — 704 с.
2. *Кіндзерський Ю.В.* Промисловість України : стратегія і політика структурно-технологічної модернізації : монографія / Ю. В. Кіндзерський ; НАН України ; ДУ «Ін-т екон. та прогнозув. НАН України». — К. , 2013. — 536 с.
3. Конкурентоспроможність економіки України в умовах глобалізації / Я. А. Жаліло, Я. Б. Базилук, Я. В. Белінська та ін.; за ред. Я. А. Жаліла. — К. : НІСД, 2005. — 388 с.

4. Лагутін В.Д. Конкурентоспроможність національної економіки: Навч. посіб. / В.Д. Лагутін, В.А. Романенко, Ю.М. Уманців; за ред. д-ра екон. наук, проф. В.Д. Лагутіна. — К.: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2011. — 296 с.

УДК 338.242:630*6

Максим ШЕСТАК*

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ІНСТИТУЦІОНАЛЬНА ПЕРЕДУМОВА МОДЕРНІЗАЦІЇ ЛІСОВОГО СЕКТОРА УКРАЇНИ

Анотація. Сформовано теоретико-методологічні підходи до поширення угод державно-приватного партнерства у лісовий сектор національного господарства як інституціональної передумови нарощення обсягів залучення інвестицій у розширене відтворення лісоресурсного потенціалу.

Поглиблення трансформаційних процесів у лісоресурсній сфері зумовило необхідність вибору сучасних форм організації лісогосподарського підприємництва. Детермінуючою основою такого вибору виступає наявність загальнодержавної форми власності на переважну більшість лісових благ. За таких умов застосування атрибутивних форм класичного підприємництва в лісоресурсній сфері не завжди є можливим. Подолання значного інвестиційного дефіциту в окремих сегментах лісового сектора, в першу чергу, у лісовому господарстві, потребує укладання угод державно-приватного партнерства [1, с. 30], яке збереже лісові та лісогосподарські активи у державній власності і при цьому сформує передумови і закладе необхідні стимули для суб'єктів приватного підприємництва щодо фінансування лісогосподарських проектів. Тому виникла необхідність у розробці теоретико-методологічних підходів до імплементації інститутів державно-приватного партнерства у лісовий сектор.

Угоди державно-приватного партнерства не мають бути уніфікованими з огляду на характер взаємодії між державними лісогосподарськими підприємствами та суб'єктами приватного лісогосподарського підприємництва, оскільки останні можуть здійс-

* **ШЕСТАК Максим Леонідович** — здобувач кафедри лісового менеджменту Національного університету біоресурсів і природокористування України, м. Київ, Україна, m.l.shestak@ukr.net